

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΦΡΕΙΔΑ ΜΠΟΥΤΕ

ΕΙΧΕ ΔΙΚΗΟ Η ΤΕΡΕΖΑ

Ο τζάκι με τη φωτιά του δεν μπορούσε να φαιδύρη την αούτηρη άτμόσφαιρα του ευρύχωρου σαλονιού με τα βαρειά παλιά έπιπλα και τα σκουρα παραπετάσματα, που μόλις άφιναν να μπαίνει το γλωμό φός της θροχερης φθινοπωρινής μέρας.

Η κ. Λεμενίν, άλύγιστη στην πολυθρόνα της και με την όφι αούτηρη, όπως όλα γύρω της, ήτανε άκόμη πιο σοβαρή απ' το συνηθισμένο της. Καθισμένη σε μίαν έλλη πολυθρόνα, ό κ. Έδουάρδος Βιλλιέ, παλιός οικογενειακός φίλος, κομψός και με όφι νεανική, παρ' όλα του τά

πενήντα χρονάκια, προσπαθούσε να διαλύση τις άνησιχίες της, που τις έβρισκε υπερβολικές:

—Άγαπητή κυρία, δεν θέλω άλήθεια κανένα λόγο ν' άνησιχητέ τόσο πολύ. Αútός ό γάμος που φαίνεται λαμπρός καθ' όλα για τό γούο σας: Η νέα είνε από πρώτης τάξεως οικογένεια, έχει περιουσία, είνε κομψή, χαριτωμένη, έξυπνη και με έξαίρετη άνατροφή...

—Η κ. Λεμενίν άναστενάξε.

—Σας θεθαίνω, έξακολούθησε ό κ. Βιλλιέ, πώς ό πιο ταριαστός γάμος είνε για τό παιδί σας... Ξέρετε τη στοργή μου γ' αυτόν... Είνε βαπτιστικός μου κ' όπηρεά ό κηδεμών του...

—Ό! Ναι. Τά ξέρω όλα... Φαίνεται πραγματικός φίλος κι' έγω σ' ός όση έμπιστοσύνη έχω και στον έαυτό μου... Άλλά αυτός ό γάμος...

—Ό γάμος αυτός είνε τέλος, ό τι θά μπορούσα να ευχηθώ στο γούό σας... Η δεσποινίς Έρσάν είνε, σάς τό έπαυλαυθάνα, μιά κόρη τέλεια από κάθε άπόψεως...

—Και όμως με' φοβίζει, με τρομάζει, τον δέκοψε ή κ. Λεμενίν. "Έχει τό νού της μοναχή στις διασκεδάσεις και στις τουαλέτες... και τί τουαλέτες!... Κι' αυτό τό ύφος της χειραφετημένης, της μονέρας νέας! Κ' ή γλώσσα της, τόσο έλευθερη...

—Μά, άνατητή μου, ή σπιμενής κοπέλλες έχουν όλες τους αυτό τό έλευθερο ύφος... Ένουν δική τους άτομικότητα. Αútό όμως δεν τις έμποδίζει διόλου, σάς θεθαίνω, να είνε άπολύτως σοβαρές στα σοβαρά ζητήματα της ζωής.

—Θέλω να σάς πιστέψω. Δεν τις γνωρίζω, θέλεπετε, σχεδόν διόλου τις σύγχρονες νέες... Πολύ λίγο σχετίστικα με την διδα Τερέζα Έρσάν, αλλά, τί να σάς πώ, με τρομάζει... Ξέρω, θέθαισα, πώς ή συνήθειες άλλάου και γώ είμαι πιά μιά γρηά... Ναι, ναι, μ' διαμαρτύρεστε, είμαι γρηά...

Γρηά, δεν ήτανε διόλου ή κ. Λεμενίν. Φανότανε όμως γρηά με τό μαυρό της φόρεμα, που τί σκέπαζε ως τό λαμό, και με τά άφθονα καστανά μαλλιά της, γτενισμένα χωρίς καμιά χάρη κι' άσημιωμένα κάπου-κάπου από τις ποώτες άσπρες τρίχες. Τό πρόσωπό της, μαζί με τό γαυόγλο της γαρσί, έξγασε και τά γάδια και της άθάοτερης πούδρας. Κόρη, ήτανε πολύ έπιφυλακτική και δειλή. Παντρεύτηκε κατόπιν μ' ένα άνθρωπο δεκαπέντε χρόνια μεγαλύτερό της κι' ή ζωή της πέρασε ήρεμα, χωρίς καμιά φιλοσέσκια. Χήρευε νοήγους κι' από τότε άφωσιώθηκε όλοκληρωτικά στην άνατροφή του παιδιού της, του Πέτρο, μέσα στο μικρό μένασό της, τό κοιμημένο στα βάθη του Ώτέιν. Έκεί δεινότανα σπανιότανα την έπιοκειμι των λίνων οικογενειακών της άλών και διοικούσε άκούραστη ή μεγάλη της περιουσία.

—Πρέπει άκόμη να μη ξεγνοίμε, παρατήρησε ό κ. Βιλλιέ, πώς ή δνίς Έρσάν έχασε ή μητέρα της από μικρό κοριτσάκι και μεγάλωσε κοντά στο πατέρα της, που δεν της άρνήθηκε ποτέ του τίποτε.

—Ναι, αυτό είν' άλήθεια. Πρέπει να της συχωρεθόν μερικές έλλείψεις, γιατί της έλειψαν ή μητρικές συμβουλές...

—Μά, όχι! Σας θεθαίνω, δεν έχει τίποτε να της συχωρέσουμε. Πρέπει μοναχή, τώρα άκριβώς, να της δώσετε σεις τις μητρικές φροντίδες που της λείπουν, να συμβουλευέστε την μέλλουσα νύφη σας στην έλο-

γή των πραγμάτων που θ' αγοράση, στην έπίπλωσι, στα φορέματά της, σε όλα... Η πείρα σας θά της είνε πολύτιμη.

—Φοβόμαι μήπως την στενοχωρήσω. Τά γούστα μου δεν φαντάζομαι να συμφωνούν με τά δικά της.

—Αυτό άκριβώς θά χρησιμεύση να μετριάση κάθε της άπόφασι. Θα σας άκούση, θά την πείσετε εύκολα, είνε τόσο νέα, μόλις είκοσι έτών.

—Κι' ό Πέτρος μόλις είκοσιπέντε. Δεν μπορούσα να φαντασθώ πώς θά παντρευότανε από τώρα. Η διαφορά τους στην ηλικία, μου φαίνεται πολύ μικρή... "Άς είνε. Τί να κάνουμε; Δέν θέλω να τό δυσαρεστήσω τό παιδί μου, άφού νομίζει πως θρήκε την εύτυχία της ζωής του. Εύχομαι να μη θυγ' γελασμένους κ' ή δνίς Έρσάν να είνε λιγώτερα μεταίδοξη από όσο φαίνεται... "Έχετε δικη, πρέπει να πάω μαζί της στις μοδίστες, στις ράφτες, παντού. Θα την καθοδηγήσω στην έκλογή της κι' αυτό θά μου έπιτρέψη να μελετήσω καλύτερα τον χαρακτήρα της και να της δώσω, με προσοχή, μερικές οδηγίες για τά καθήκοντα μιάς σοβαρής κυρίας στή ζωή. "Αν ή έλαφρότητα της είνε φαινομενική, έπιφανειακή, θ' άλλάξη εύκολα και θά γίνη άξια για τό παιδί μου.

Η συνομιλία έξακολούθησε λίγα λεπτά άκόμη κ' ύστερα ό κ. Βιλλιέ έφυγε. "Ενοιμασε μιά μεγάλη ψυχική άνακούφισι, όπως κάθε φορά που έφευγε απ' τό σπίτι της. Η μεγάλη του έκτίμηση για την άρετή, την εθούτητα και την ειλικρίνεια της κ. Λεμενίν, δεν υπορόσε να κατακινήση την πραγματική στενωγία που αίσθανότανε ό πρόσχωρος αυτός άνθρωπος μέσα στο σκοτεινό και μουχλιασμένο εκείνο περιβάλλον. Αútός ήθελε ήλιο, χαρά, γέλιο, ζωή.

Τις πρώτες φορές που θήκαν μαζί, ή κ. Λεμενίν κ' ή Τερέζα, δεν πέρασαν και πολύ εύχρηστα. "Τι θ' άκούσουν τ' αυτάκια μου!..." Ελένε από μέσα της ή νέα, που δεν τόλμιζε, θέθαισα, να μη δεχθί τη συντροφία της θεβεράς της. "Τι μαρτύριο για μένα! Τί θυσία κάνω προς χάρην του παιδιού μου!" έλεγε κ' ή κ. Λεμενίν, άφίνοντας στενωγρημένη τό σκοτεινό σαλόνι της και τό αώνιο κέντημά της, για να τρέχη, δόλοκληρα άπογυμνάστα από έπιπλατοαεία, στις ράφτες και στις καπελλοδές. Στις άργές δεν της άδρασε τίποτε από όσα διόλεγε ή νέα. Τά έπιπλα τάθρισκε παράξενα, τους γραμματισμούς τρελλούσε...τά φουστάνια, τ' άσπρόρροχα, να χάνη κανείς τό νού του...

Η Τερέζα στην άρχή αγεδόν θύμασε, φάνηκε κάπως τολμηρή από άπαντήσεως της. Κατόπιν όμως, έπειδή άγαπούσε τον άρραβωνιαστικό της κ' είνε πραγματικά λαμπρό χαρακτήρα, άρρισε ν' άστειεύεται με την θεβασό της, να την ερωτεύεται με πολύ λεπτότητα και άκένυτη εδούμια. Της έλεγε πώς έπρεπε ν' αναλόγη αútή την άνατροφή της, να την ένημερώσει στα υυστικά της σύγχρονες γυναικείες μόδας και κατόπιν ν' άρχίσουν τις άγορές του.

Και, χωρίς κ' ή ίδια να μωρή να τό έξηγήση, σιγά-σιγά τ' άνόπτα εκείνα τρεξίματα στα μαγαζιά, άνιαναν να ήν στενωγροφούνε πιά την κ. Λεμενίν. Σιγά-σιγά άρρισε να έδιαφέρεται, να φιλορωτά, και άργότερα να έξετάζη με ζωηρότητα σχεδόν με πάθος, τά φουστάνια, τά καπέλλα, τά παλιτά, τ' άσπορόρουχα, όλα τά ποάνισια που σπνή άνηχί της έγχαν φαση γελισία και άπρηπύ. Λές και την αυενπίση ή μέθ, μιά μανιά για την πολυτέλεια. Ποθοσε τόσο να κεοδίση τά χόνια που έγαπε θαμμένη μέσα στη σκοτεινιά και την άσάνεια. "Ένας κακοούσιος κάσιος φανερώθηκε υποστά της. Ένας κάσιος νεμάτος νανά και σός, που την ετρελλάνε και την γοήτευε. Καθ' ένθερισκε πιά τίποτε παράξενο, ούτε υπερβολικό.

Κι' έπειτα, άρρισε ν' αγοράζη κ' αútή, για τον έαυτό της, διάφορα πρόνυματα. Άγώσασε όσα σχεδόν κ' ή ύψη της κ' όλο τά ίδια, τά ίδια φουστάνια, τά βία άσπορόρουχα, τά ίδια καπέλλα. Δέν τόλμιζε όμως να τό φορέση άμέσως: τό πρόσωπό της, τό γτένισιά της, δεν ήταν διόλου κατάλληλα. "Ειαθα να μακινιάρεται κρυφά, να καλογνένη τά μαλλιά της, που δεν παρουσιάζαν τώρα ούτε μίαν άσπρη τρίχα. Ξανάνωσε, ζωήρεψε ζωφικά κι' ένιμα μιά νοπευτική νυφάκια, ντυμένη με πολύ γούστο. Ούτε κ' ή ίδια δεν μπορούσε ν' άναγνωρίση (Η συνέχεια είνε την σελίδα 509)

"Άρχισε ν' αγοράζη κι' αútή για τον έαυτό της τά ίδια πράγματα..."

ΕΙΧΕ ΔΙΚΗΟ Η ΤΕΡΕΖΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 468)

τόν έαυτο της μέσα στον καθρέφτη... Οι καθρέφτες όμως τού 'Ωτέιγ ήταν θαμπόι, τού σαλόνι σκεπτείν... 'Η παλιά κ. Λεμενίν θριαυόταν θέβια εκεί στο περιβάλλον της. 'Η καινούργια όμως κ. Λεμενίν δέν μπορούσε νά ζήση εκεί μέσα. 'Αφού λοιπόν έλλαξε ή 'θια, έλλαξε και τού στίτι της, φτάνοντας στά άκρα μέ τήν πύο παράξενα έπιπλα, τούδ πύο τρελλούδ χρωματισμούδ. Τώρα άναγκαζόταν ή Τερέζα νά τήν συγκρατή, νά τήν συμβουλεύη, νά μετριάξη κάπως τίς έκλογέδ της, γοητευμένη γι' αυτή τήν μεταβολή και μέ ζωρή συμπάθεια γι' αυτή τή γυναίκα πού έ- γινε τόσο νέα, τόσο πρόσχαρη, τόσο έμπειρη στά μυστικά τού γυναικέου καλλωπισμού και πού θά ήταν, σίγουρα, ή καλύτερη πεθερούλα τού κόμου.

Τήν έπομένη τού γάμου, όταν ο γιούδ της μαζί μέ τήν Τερέζα έφυγαν άπ' τού Παρίσι, ή κ. Λεμενίν νόμιζε πώδ εζήτησε από κάποιο άνδρικο. 'Ηταν άπόγευμα. Διάθεσα κάποιο μπιτοτόρημα κοντά στο τζάκι, μέσα στο πρόβατο σαλόνι της. Περιμένε τον κ. Βιλλιέ, πού, γιά νά τήν διασκεδάση στή μοναξιά της, τής ε- νει προτείνει νά τήν συνοδεύση σέ μιιά έκθεση. Δέν άρνησε νά- ρθη ό κ. Βιλλιέ. Μόλις τάνο γιά τόν γάμο τού Πέτρου. 'Εξα- φαν ή κ. Λεμενίν θυμήθηκε όσα λέγανε οι δύο τους, λίγους μή- νουδ πριν, γιά τού ίδιου ζήτημα. Κοκκίνισε κάτω άπ' τού κοκκινιάδι πού σκεπάει τά μάγουλά της, κάτι θέλησε νά πη, σάν νά υπο- πότανε.

ΤΙ ΕΧΕΤΕ, αγαπητή κυρία: τήν ρώτησε ό κ. Βιλλιέ.

—ΤΙ ένω; Μά κυττάτε με λοιπόν! Κυττάτε και τού δουμάτιο ατό... Στάθου... τρελλή... 'Ενώ! Στήν ηλικία μου! Αότεις ή άλλανές!... Μά γιατί δλ' ατά;... Γιά ποιόν;...

—Μά, γιά μένα, άν δέν έχετε αντίρρηση, τής είπε μέ συγκι- νησι ό κ. Βιλλιέ.

Χαιρογελοόσε, άν κ' ή άγέραστη καρδιά του χτυπούσε πολύ δυνατά. Είχε σκεφθή πολλές φορές, πώδ θάπαιρνε μέ μεγάλη χαρά τήν κ. Λεμενίν, μέ τά τόσα της ψυχικά χαρίσματα, άν δέν ήτανε θαμμένη τόσο άποφασιστικά μέσα στις παλιές της αντί- λήψεις γιά τή ζωή. Τώρα, έτσι ξαναγεννημένη, μεταμορφωμένη, άποτελούσε τήν πραγματιστοίχη όλων τών άνδρων τού πλου- σίου, κομφο και πρόσχαρο εκείνου ανθρώπου, πού δέν ζη- τούσε άπ' τή ζωή, παρά νά πέρσχη τά τελευταία του χρόνια μέ μιιά άσφαλή, άξιαγάπητη και τόσο εύπαραουσίαστη σύντροφο.

'Εκείν τόν κύτταξε κατάπληκτη.

—Μάλιστα, εξακολούθησε. Είστε τώρα όλομόναχη. Είμαι και γώ μόνος στή ζωή, κ' άν δέχεστε νά γίνετε γυναίκα μου...

—Γυναίκα σας;

Δέν έδωσε διόλου. 'Όλος ο πόθος τής ζωής, τής χαράδ πού τήν είχε έμπυχώσει, πού τήν είχε τόσο μεταβάλλει και τήν έκα- νε άληθινή γυναίκα, τήν σνεπήρε μπροστά στή ζωή πού τής πρόσφεραν, ύστερ' άπό τόσα χαμένα χρόνια. 'Εδωσε τού χέρι της στόν κ. Βιλλιέ και ψιθύρισε, πλέοντας σ' ένα πέλαγος χα- ράδ:

—Τότε λοιπόν;... Είχε δικήο ή Τερέζα...

ΤΟ ΙΝΔΙΚΟ ΒΡΑΧΙΟΛΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 472)

σφαίρες στο κεφάλι!

'Ο 'Ινδός ήταν στα χέρια τού 'Αγγλου αξιωματικού. Είχε χόσει πειά τού παιγνίδι. 'Εσκυψε λοιπόν τού κεφάλι και τηλεφώ- ησε στους συνενόγους του. 'Επειτα, κ' ένα αίνιγματικό χαμό- γελο, είπε στόν έχθρό του:

—Θέλετε νά μιλήσετε στή γυναίκα σας;

'Ο Ράλστον άρπαξε μέ τού άριστερό χέρι τού άκουστικό.

—'Εσού είσαι, Μάργκκαρετ; φώναξε στή γυναίκα του. Μη φο- θισαι πειά... Σέ λίγο, θά είσαι στο σπίτι... Ναι, ναι... Μά πού είνε τού 'Ινδικό βραχιόλι σου;... Τό έχεις δώσει στή λαί- ψη Μόρλεϋ; 'Α! Κατάλασα... Πρέπει νά τού δώσω, όπως πώ... Θά σου έξηγήσω... Σέ λίγο, θά είσαι στήν άγκαλιά μου, ά- γάπη μου.

'Ο Ράου Μοσαντολάχ κάλεσε τότε έναν υπηρέτη και τού εί- πε ν' άκολουθήση τού λοχαγό Ράλστον στο σπίτι του γιά νά πά- ρη τού βραχιόλι. Κι' έτσι κι' έγινε...

'Ο 'Αγγλος αξιωματικός κράτησε τού λόγο του και δέν είπε τίποτα στήν άστυνομία. 'Η ιστορία αυτή έπρεπε νά μείνη άπό- κρυφη, γιατί ήξερε πώσο έκδικητικό, πώσο άδυσώπητο είνε οι μυστηριώδεις Τούγκι, οι στραγγαλιστάι τής θεάς Κάλι...

TZORTZ KENNENTY

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΖΥΛ ΠΡΕΚΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 493)

φιέταρε κ' έτι ήταν ερωτευμένοι μαζί της. Μά ό βιομήχανος, πού ήξερε καλά τού χαρακτήρα τού φίλου του, δέν θέλησε νά τήν πιστέψη. Στήν άπελπισία της, ή Αλιή 'Αμιέλ, βλέποντας ότι άγαπούσε άόμοιη βαθεία τόν Ζυλ Πρεκό, άποφάσισε ν' άποκτόνηση. Μά ήθελε συγχρό- νως νά φουδηθή και τόν διεργόρο. 'Ετσι κατέταξε τού σφέλιό της. Τόν κάλεσε ένα άπόγευμα στο μέγαρο τού Ζερόμ νά πάρουν τού τσαί, έφαγε μέ τρώο ένα δραστηκό δηλητήριο στο φλιτζάνι της και τού ήμα- άτάραξη χωρίς καμιά σννήρησι. Μόλις όμως άρχισε νά ύποφέρει ά- τού τούδ πόνουδ, άναστάτωσε τού μέγαρο από τίς φωνέδ της, λέγοντας ότι είχε δηλητηριασθή από τόν Πρεκό, γιάτι είχε άρνηθή τόν έρωτά του. 'Επειτα από λίγες στιγμίδ πώθανε στα χέρια τών άστυνομικών. Αυτή ή άμολογία της ήταν άσκητη γιά νά σύλληφθη ό Ζυλ Πρεκό και νά κλεισθή στις φυλάξ, ενό τού Παρίσι άναστατώνον άνό αυτή τήν σνταραστική ύπόθεσι. 'Ο διεργόρος έμεινε άπόκοπος ένα χρόνο άα τέ- λουδ, έδω και λίγες μέρεδ, παρνούσθηκε στο Κοκορινουόκειο γιά νά διακοσθή. Στήν άπολογία του άρνήθηκε μέ κάθε λιποψεία τήν ίστο- ρία πού σέ αναφέραμε πύο πύνο, χωρίς όστόσο νά πειση τώδ δικα- στία του γιά τήν άδωστήτά του. Χρειάστηκε νά έπιβή ό ίδιος ό βιο- μίχανος, ό άποός, χωρίς νά διάταξη, άπελάσσει τού σφέλιό της φίλης του και ζήτησε συγγνώμη από τόν διεργόρο, πού τόν είχε μιλέξει σ' αυτή τήν τραγική περιέτια. 'Ετσι οι έννομοι τού Κοκορινουόκειού ύπόψασαν τόν άτιμο Ζυλ Πρεκό και τού άποκατέστησαν τήν ύπόληψή του, ενό οι παλιό συνάδελφοί του, πού τόν άπέφευγαν, έτρεχαν νά τόν συζητήσουν και νά τόν παρακαλέσουν νά τούδ συγχωρήσει πού τόν είχαν νομίσει γιά έγκληματία. 'Όστόσο, ό Ζυλ Πρεκό δέν φανόταν καθόλου ύχαριστημένος. 'Η άποκτομία της Αλιήδ 'Αμιέλ τού είχε τσακίσει τά νεύρα. Είχε καταλάβει, ότι αυτή ή γυναίκα τόν άγαπούσε πραγματικά κ' έτι είχε θυσιασθή έξ αιτίας του. Κι' από τόν έκανε νά μετανοή πού είχε προτιμήσει τή φίλιά ενόδ βιομηχάνου άνό τήν αγάπη μιιάδ άμορ- φης γυναίκαδ. Μά γρήγορα έσχασε τήν Αλιή 'Αμιέλ κ' άφοσιώθηκε πάλι στις διεργοκέδ του ύποθέσεις. 'Άλλωστε ή καρδιά τού ανθρώ- που γυατρείται πάντα τόσο γρήγορα... Σήμερα ό Ζυλ Πρεκό είνε ό ύγαπημένος διεργόρος όλων τών γυναικών τού Παρίσιου. Αυτή ή πε- υπέτιά του τόν έχει κάνει διάσημο.

ΖΑΝ ΚΟΑΜΠΙ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΗΣ ΜΑΝΙΛΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 480)

συναδέλφου τους.

Δέν θά κατάρθωνα ποτέ ίσως νά μάθω τήν άίτια ατότου τού έγκλήματος άν ή 'θια ή 'Ισπανίδα βέν φανέρινε στους άστυνο- μικούς πού τήν συνέλαβαν γιά πούδ λόγο είχε σκοτώσει τού λε- γεωάριο.

Είπε μιιά παλιά όσο και τραγική ιστορία. 'Η Μανίλα είχε σνα- ντηήσει δώ και δέκα χρόνια τόν Μαρινύ στο Παρίσι. 'Εκείνος τότε λεγόταν 'Αντρέ Σουλμέρ κ' ήταν ένας από τούδ πύο εθιμο- μους γλεντζέδες τής Σομυάρτρης. 'Η Μανίλα άπέκτησε μαζί του ένα παιδί, τού όποιο κατόπι πέθανε από τίς στερήσεις όταν ατόδ τήν έγκατέλειψε. 'Από τότε ή άτυχη 'Ισπανίδα έπέφετε όλο και πύο χαμηλά, όσούτο κατέληξε στα ύποπτα κέντρα τού Μαρακέκ. 'Όσο γιά τόν 'Αντρέ Σουλμέρ, ή άσπειείδ του δέν άργησαν νά τόν δδηγήσουν στή χρεωκοπία και μη μπορούντας πειά νά ζήση στήν κομόπολι, κατετάχθη στή Λεγεώνα μέ ψεύ- τικο όνομα, ελπίζοντας νά ξαναφτιάξη τή ζωή του. Μά ή άμορ- φη Μανίλα πού είχε θυσιασθή έξ αιτίας τού Σουλμέρ, είχε άπο- φασίσει νά τόν έκδικηθή, όπου τόν συναντούσε. Κι' όταν τόν ά- νεγγνώρισε και θεβαιώθηκε ότι ό λοχαγόδ Ζώρς Μαρινύ ήταν ό ίδιος ό Σουλμέρ, τού κάμφωσε ένα μαχαίρι στήν καρδιά άκρι- βώς άνάμεσα από τά σημάδια τών τραυμάτων πού είχε πάρει πολεμώντας ήρωικά μέ τούδ ληστές τής έρήμου.

Αυτό ήταν τού τέλος τού λοχαγόδ Ζώρς Μαρινύ, πού ή μοίρα θέλησε νά σκοτωθή από τού χέρι τής παλιής φίλης του, τής 'Ι- σπανίδα χορεύτριας, ή όποία είχε καταστραφή έξ αιτίας του κ' είχε κι' αυτή κατασπαλάξει στή λεγεώνα τών άμαρτωλών γυ- ναικών τής 'Αφρικήδ.

ΑΝΤΡΕ ΛΥΓΚΕ